

merne for en kort bemærkning, var der en mellemregning, jeg glemte, nemlig at da hr. Svend Auken og hr. Niels Helveg Petersen, som jo har præcis de samme intentioner, blev revet i næsen, at forslaget var et påskud for at åbne grundloven, så man virkelig kunne tage fat på den, lød svaret: Nej, sådan nogen grimme hensigter har vi overhovedet ikke, for i virkeligheden er det kun § 2, vi vil have ændret. Det blev det så til, og derfor blev det næste forslag fremsat.

Men alle her i dette land ved jo, hvad den oprindelige intention var. At man så tvinges til et tilbageslag, fordi intentionen alligevel blev for tyk, er så en anden sag.

(Kort bemærkning).

Svend Auken (S):

Hr. Langballe og hr. Krarup har slået sig op på at sige, at de foragter andre religioner, fordi de er lovreligioner. Må jeg tillade mig at sige, at hr. Langballes og hr. Krarups opfattelse er en grundlovsreligion, for man har nemlig gjort grundloven af 1953 til en hellig tekst, som menneskehånd ikke må røre, og som man ikke kan ændre uden at forråde alt, hvad der er sandt i danskheden.

Kl. 11.50

Hr. Niels Helveg Petersen, hr. Aage Frandsen, hr. Ole Sohn, jeg selv og mange andre har længe ønsket en større revision af grundloven og har indbudt andre partier til en dialog herom her i Folketinget, men det er ikke det, sagen drejer sig om i dag. Den drejer sig om ændring af tronfølge og dermed ændring af grundlovens § 2, og så er spørgsmålet: Skal § 2 give et sandt billede eller et forløjet billede af virkeligheden? Skal vi have en retvisende tekst, eller skal vi have en misvisende tekst?

Jeg forstår udmærket godt, at man kan sidde med et flertal og sige: Vi kan gøre hvad som helst, vi kan lave misvisende lovgivning, og vi kan vedtage noget, der slet ikke har forbindelse med virkeligheden, for det har vi magt til. I det system, som vi lever i med VKO-flertallet og intet ønske om dialog, er magt lig med ret.

Den fg. formand (Lissa Mathiasen):

Tak. Så går vi videre i ordførerrækken, og den næste er hr. Søren Krarup.

Søren Krarup (DF):

Det er jo typisk for hr. Svend Aukens kvasiforhold til det teologiske, at han anklager mig, hr.

Jesper Langballe og Dansk Folkeparti for at dyrke lovreligiositet i forbindelse med grundloven.

Forholdet er, at grundloven er en fortræffelig lov. Den blev, som hr. Svend Auken måske ved, revideret i 1866, i 1915 og i 1953, men grundloven er en lykke for landet, for da den blev givet i 1848-1849, stod landet på revolutionens rand, men man sørgede netop for, at der ikke blev revolution, fordi der blev skabt en sammenhæng mellem fortid og fremtid. Det er det, der kom til udtryk i den grundlov, der har vist sig så stabil, at den har kunnet overleve i 150 år.

Det hænger selvfølgelig sammen med, at den ikke blev til i en lovreligiositet, men i en sammenhæng, som til syvende og sidst var bestemt af kristendommens understregning af, at loven er til for menneskelivets, dvs. for folkets skyld. Derfor fik man altså en grundlov, som vi siden har kunnet være utrolig glade for, og som vi selvfølgelig ikke skal fare til at ændre, fordi der dukker en ny ideologisk mode op, som der jo netop gør i hr. Svend Aukens regi.

Når jeg forsvarer grundloven, er det, fordi jeg ser den truet af en ideologi, der netop er plastret til med rettigheder, som er uden noget som helst forhold til den historisk givne folkelige virkelighed, der er vores – den danske folkelige virkelighed. Det er klart, at det først og fremmest betyder, at alverdens menneskerettigheder skal føres ind i grundloven.

Hr. Svend Auken nævner, at det er kun § 2, han taler om, og han taler også om folkestyre og retssamfund osv. Jeg må altså sige, som jeg har sagt tidligere, at § 2 er fortræffelig. Regeringsformen er indskrænket-monarkisk, og det betyder, at vi er et kongedømme, hvor kongedømmets magt er indskrænket af lovgivningen. Det betyder igen, at Danmark er et folkestyre – enhver kan forstå det, hvis man vil – og samtidig betyder det, at Danmark dermed er bundet af en sammenhæng, der netop fastholder traditionen. Det er det, der sker med grundlovens § 4, hvor forholdet mellem stat og kirke er fastlagt, og det er klart, at det er den forbindelse, der kommer til udtryk i § 4, som Socialdemokratiet og nu altså desværre også Det Radikale Venstre forsøger at ophæve.

Sagen er jo, at det ikke kun er et forslag fra hr. Svend Auken og hr. Niels Helveg Petersen om at ændre § 2. Der er fra begges side et ønske om nedsættelse af en forfatningskommission, og konsekvensen skulle være en adskillelse af kirke og stat, dvs. et angreb på selve grundlovens fundament.